

РЕШЕНИЕ

№ 114

гр. Ловеч, 16.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЛОВЕЧ, II СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ГЕОРГИ Б. ХРИСТОВ**

при участието на секретаря **НАТАША СТ. БОГДАНОВА**
като разгледа докладваното от **ГЕОРГИ Б. ХРИСТОВ** Административно наказателно дело № 20214310200576 по описа за 2021 година

Производство по реда чл.59 и сл. от ЗАНН.

С наказателно постановление № 21-0906-000430 от 01.06.2021 г. на Началник на сектор ПП при ОД на МВР Ловеч са наложени на П. М. М. от гр.Ловеч, административни наказания на основание чл.174, ал.3, предл.1-во от ЗДвП – глоба в размер на 2000 лева и лишаване от правото да управлява МПС за срок от 24 месеца, за нарушение на чл.174, ал.3 от ЗДвП.

Недоволна от постановлението останала жалбоподателката М., която чрез адвокат Е.Ц. от АК Ловеч го е обжалвала и моли да бъде отменено изцяло наказателното постановление като незаконосъобразно. Изтъква, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати редица нарушения от категорията на съществени такива, без да конкретизира в какво се изразяват същите. Счита и че неправилно е бил приложен материалния закон. Сочи също и че описаната в НП фактическа обстановка не отговаря на действително случилото се.

В съдебно заседание, редовно призована, жалбоподателката М. се явява лично и с процесуалният си представител адвокат Е.Ц. от ЛАК. Последният поддържа жалбата срещу наказателното постановление и пледира за отмяната му изцяло, като незаконосъобразно. Акцентира на обстоятелството, че в хода на административнонаказателното производство са били допуснати съществени процесуални нарушения на разпоредбите на чл.42, т.3 и т.4 и чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН. Обсъжда показанията на разпитаните по делото свидетели, като изтъква, че между тях са налице съществени противоречия относно обстоятелството дали са били разяснени на жалбоподателката възможностите за двата вида изследвания и в частност

за изследване с доказателствен анализатор. Представя писмена защита. В тях подробно са наведени доводи за допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон при издаването на обжалваното НП. Изтъква, че дадената правна квалификация на нарушението не съответства напълно на словесно описаните в постановлението обстоятелства, което в значителна степен е затруднило наказаното лице да разбере смисъла на обвинението, като с това е било нарушено и правото му на защита. Сочи, че разпоредбата на чл.174, ал.3 от ЗДвП съдържа три състава на административни нарушения, като само един от тях е отказа на лицето да му бъде извършена проверка с техническо средство. Твърди, че тези три състава са дадени в разпоредбата в условията на алтернативност, а не както ги е посочил наказващият орган – в условията на кумулативност, използвайки съюза „и“ между тях. Сочи и че с добавеното в НП изречение наказващият орган за първи път е въвел нови факти, които не са били установени и отразени от актосъставителя. Счита това за недопустимо, тъй като навежда на съждение за едновременно осъществяване и на изпълнителни деяния, отразени в разпоредбата на чл.174, ал.3 от ЗДвП. Изтъква, че тази разминавания между обстоятелствената част на НП и дадената правна квалификация на нарушението е съществено процесуално нарушение, което не може да се санира в производството по съдебното му обжалване и като единствена последица води до отмяната му като незаконосъобразно. В тази връзка изтъква и че след като в санкционната част на НП наказващият орган е наложил наказанието на основание чл.174, ал.3, предл.1-во от ЗДвП, то явно ирелевантен за извършеното деяние е фактът, че □ е бил издаден талон за кръвна проба, както и последващото □ поведение свързано с даването или не на кръвна проба за изследване.

По-нататък в писмената защита са развити и подробни доводи по същество на вмененото на жалбоподателя нарушение, като е развита тезата, че събраните по случая доказателства не установяват по категоричен начин отказ от страна на М. да бъде изпробвана с техническо средство. Изтъква, че многократно са били направени опити М. да бъде изпробвана за употребата на алкохол с техническото средство, но уреда не е отчетел показания, което прави пробата некачествена по смисъла на § 1, т.2 от ДР на Наредба № 1 от 19.07.2017 година. Поради това и счита извода на наказващия орган, че жалбоподателката е отказала да даде проба с техническо средство за необоснован и недоказан.

Въззиваемата страна, редовно призовани, не изпращат представител и не изразяват становище по делото. Писмено, в съпроводителното писмо молят жалбата да бъде оставена без уважение и се потвърди наказателното постановление. Заявили са и възражение за прекомерност на претендираните разноски, в случай, че жалбата бъде уважена.

От събраните по делото писмени доказателства и от показанията на свидетелите Й. С. Й., Ал. Вл. Т., Г. Н. Н. и М. Н. Пр., както и от изложеното в жалбата, в съдебно заседание и от обясненията на жалбоподателката П.М., съдът прие за установена следната фактическа обстановка :

На 16.05.2021 г. свидетелят Й.Й. – служител в сектор ПП при ОД на МВР Ловеч и свидетелят А.Т. – служител в РУ на МВР Ловеч били дежурни на територията на гр.Ловеч.

Били спрели със служебния автомобил на ул.„Граф Игнатиев“ до дом № 2. Около 04:55 часа забелязали лек автомобил, който се движел по улицата в посока ул.”Проф.д-р Стефан Ватев”. Свидетелите го спрели за проверка. Установили, че лекият автомобил е марка „*****” с рег.№ ***** и се управлявал от жалбоподателката П. М. М. от гр.Ловеч. В хода на проверката, свидетелят Й. я попитал дали е употребила алкохол, на който въпрос жалбоподателката отговорила, че не е. Й. я поканил да даде проба за употреба на алкохол с техническо средство „Алкотест Дрегер 7510” с фабр.№ ARNA-0114, но М. отказала. Въпреки, че няколко пъти я поканил да даде проба с техническото средство, то жалбоподателката му отказала, поради което свидетелят Й. □ обяснил, че в такъв случай ще □ състави акт и издаде талон за медицинско изследване. Разяснил □ също така, че по талона може да избере някой от двата способа за изследване наличието на алкохол в кръвта, но жалбоподателката започнала да се кара с него и увещава да не я проверява. Свидателят Й. издал на П.М. талон за медицинско изследване № 0038485 /л.11/, в който талон посочил, че следва да се яви в Спешно отделение към ЦСМП Ловеч до 45 минути от връчването на талона за даване на кръвна проба.

Междувременно на място пристигнали повикани от колегите си свидетелите Г.Н. и М.П. – служители в РУ на МВР Ловеч. М.П. се подписал като свидетел на отказа на жалбоподателката М. да подпише и получи талона за изследване.

Няма данни по делото и не бяха ангажирани доказателства в тази насока, че в дадения в талона срок, жалбоподателката М. е дала кръв за изследване или пък се е явила за изследване с доказателствен анализатор.

Свидателят Й. съставил на жалбоподателката М. АУАН бланков № 367420 от 16.05.2021 г., като в него посочил, че като отказала да бъде изпробвана с техническо средство за употреба на алкохол, П.М. нарушила разпоредбата на чл.174, ал.3, предл.1-во от ЗДвП. Отразил е и обстоятелството, че на М. е бил издаден талон за медицинско изследване. Като свидетел очевидец по акта се подписал А.Т..

По така съставеният □ акт жалбоподателката не е вписала възражения. Отказала да подпише акта и получи препис от него, който отказ бил удостоверен с подписа на свидетеля Г.Н..

Няма данни по делото, в срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН П.М. да е представила пред наказващия орган писмени възражения.

Въз основа на акта за нарушение било издадено обжалваното наказателно постановление, като описаната в акта фактическа обстановка изцяло била отразена и в него, като в допълнение наказващият орган посочил и обстоятелството, че М. не е изпълнила предписанието за медицинско изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта □ чрез даване на биологичен материал или доказателствен анализатор. Наказващият орган преценил, че с действията си жалбоподателката М. нарушила разпоредбата на чл.174, ал.3 от ЗДвП и □ наложил предвидените в нея санкции „глоба” и „лишаване от правото да управлява МПС”.

От тази фактическа обстановка и разглеждайки жалбата от правна страна съдът прие следното :

Жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН, от надлежно легитимирано лице, поради което е допустима.

Атакуваното наказателно постановление е издадено от компетентен орган, въз основа на АУАН, съставен от оправомощено за това лице, съгласно Заповед № 8121з - 515/14.05.2018 г. на Министъра на вътрешните работи /л.13-14/.

На жалбоподателката М. е вменено нарушение на разпоредбата на чл.174, ал.3 от ЗДвП, която в частта си за установяване употребата на алкохол предвижда санкция за нарушител – водач на МПС, който е отказал да бъде изпробван за алкохол с техническо средство или не е изпълнил даденото му предписание за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му. Алинея 4 на същия текст указва, че редът по който се установява употребата на алкохол в кръвта на водачите на МПС или други упойващи вещества се определя с наредба, каквато в случая е Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози (ДВ, бр.61 от 28.07.2017 г., в сила от 29.09.2017 г., изм. и доп., бр.81 от 2.10.2018 г.).

С оглед наведените с жалбата и писмената защита възражения относно квалификацията на деянието и твърдението, че в нормата на чл.174, ал.3 от ЗДвП са визирани при условията на алтернативност три различни състава на административни нарушения, то в този смисъл следва да се отбележи, че е налице противоречива съдебна практика, като някои съдилища приемат, че посочения в нормата на чл.174, ал.3 от ЗДвП състав на нарушение е с две форми (след изменението на разпоредбата с ДВ, бр.77 от 2017 г. – три форми) на изпълнително деяние, като използването в редакцията на съюза „или” навежда на извод, че същите са в съотношение на алтернативност, както и че е достатъчно да е установено и доказано извършването само на едно от изпълнителните деяния, за да е налице осъществено нарушение по чл.174, ал.3 от ЗДвП.

Настоящият съдебен състав обаче не споделя това виждане по ред съображения.

Анализът на така цитираните разпоредби и систематичното им място в закона, съотнесени и с разпоредбите от Наредба № 1/2017 г. недвусмислено сочи, че субект на нарушението по чл.174, ал.3 от ЗДвП може да бъде само водач на МПС, който е отказал да бъде изпробван за алкохол и по двата (трите) посочени в наредбата начина, т.е. отказал е да бъде изпробван за алкохол с техническо средство, не е изпълнил предписанието за изследване с доказателствен анализатор (когато такова предписание е дадено) и не е изпълнил предписанието за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване. Нарушението по чл.174, ал.3 от ЗДвП е от т.нар. многоактни нарушения, които предполагат две и повече прояви на дееца, всяка от която поотделно не е нарушение, но при съвкупното им проявление ще е налице обществена

опасност, предвид определената им характерна обективна и субективна връзка. Съюзът „или” в нормата сочи единствено на **алтернативност на способите**, по които може да се установява употребата на алкохол и едва когато водачът е отказал да изпълни това вменено му от закона задължение по първият и някой от другите два способа, то тогава ще е налице осъществен състав на нарушение по чл.174, ал.3 от ЗДвП. Точно затова и предвидената за това нарушение санкция е значително по-висока, в сравнение с другите предвидени в ЗДвП, доколкото отказа за изпробване е обвързан с предположението за употреба на алкохол, което няма как да бъде установено по друг начин, освен по предвидения в закона и наредбата ред, тъй като и при трите се изисква съдействие на дееца. Не на последно място, по този начин се цели да бъдат санкционирани и водачи, които отказвайки начините за установяване употребата на алкохол, търсят да осуетят реализирането спрямо тях на административнонаказателна или наказателна отговорност, предвидени за управление на автомобил след употребата на алкохол или друго упойващо вещество. Така че водача следва да е отказал проверката по първия начин (техническо средство) и по някой от другите два (изследване с доказателствен анализатор или вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване), какъвто е и описания в обжалваното наказателно постановление случай. Иначе не би се стигнало до ангажиране на административнонаказателната му отговорност. Разбирането, че е достатъчно да е налице само отказ да бъде изпробван с техническо средство или пък само неизпълнение на предписанието за медицинско изследване концентрацията на алкохол в кръвта или с доказателствен анализатор, би довело на практика до абсурдни ситуации. Например, съгласно разпоредбите на Наредба № 1/19.07.2017 г., длъжностното лице от съответната служба за контрол задължително следва да издаде талон за медицинско изследване и когато дадена проба с техническо средство и отчетена съответна концентрация на алкохол. Водачът обаче няма задължение да се яви и да даде кръвна проба, може също така да откаже да получи талон за медицинско изследване, поради което разпоредбата на чл.15, ал.6 от Наредбата предвижда, че в такъв случай установяването на употребата на алкохол и/или друго упойващо вещество се установява въз основа показанията само на техническото средство. В този смисъл е и разпоредбата на чл.6, ал.4, изр.2-ро от Наредбата. В такъв случай, при показания на техническото средство в съответните стойности би се стигнало до реализиране на административнонаказателната, съответно на наказателната му отговорност (чл.174, ал.1 и ал.2 от ЗДвП или чл.343б от НК). Тогава, изхождайки от горепосоченото тълкуване на нормата на чл.174, ал.3 от ЗДвП, такъв водач би следвало да се санкционира и за нарушение на чл.174, ал.3, предл.2-ро от ЗДвП, тъй като не е дал кръвна проба. Обратното също е възможно според коментираното разбиране за характера на разпоредбата на чл.174, ал.3 от ЗДвП. Водачът може да откаже да даде проба с техническо средство, но да даде кръв за лабораторно изследване или се подложи на изследване с доказателствен анализатор разчитайки, че тези способности са по-прецизни и обективни. В такъв случай, според това разбиране, ще трябва да бъде санкциониран за нарушение на чл.174, ал.3, предл.1-во от ЗДвП (отказ да даде проба с техническо средство), при все, че е възможно кръвната проба или доказателствения анализатор да са показали отрицателен резултат, което би било несправедливо и

неотговарящо на целта на закона, тъй като систематичното място на обсъжданата разпоредба на ал.3 от чл.174 от ЗДвП е при нормите предвиждащи санкции за водачи, които управляват МПС след употребата на алкохол и/или друго упойващо вещество, а не е при тези санкциониращи неизпълнение на полицейско разпореждане или осуетяване на проверка. Защото причините водача да откаже проба за употреба на алкохол с техническо средство или пък да даде кръвна такава или с доказателствен анализатор, могат да бъдат от различно естество - например здравословни, морални, религиозни и др. подобни. Затова и законодателят е предвидил, че едва когато откаже два от трите алтернативно предвидени способа за установяване употребата на алкохол, следва да се приеме, че всъщност той цели осуетяване установяването на този факт и тъй като няма как без негово съдействие да стане това, е предвидена значително завишена административнонаказателна санкция, в сравнение с другите предвидени в ЗДвП такива.

Не е процесуално нарушение и обстоятелството, че в обжалваното НП, след словесното описание на нарушението, като нарушена е посочена нормата на чл.174, ал.3 от ЗДвП, без цифрово да е уточнено кое от предложенията в нея е визирано. Нормата на чл.174, ал.3 от ЗДвП освен санкционна е и материалноправна, защото съдържа и описание на нарушението, за което се предвиждат посочените в нея санкции. Затова и посочването ѝ по този начин в обжалваното НП не е съществено процесуално нарушение, доколкото по никакъв начин не е нарушило правото на защита на жалбоподателя и не му е попречило да разбере какво точно нарушение се твърди, че е извършил и съответно да организира по адекватен начин защитата си срещу него.

В настоящия случай съдът приема за безспорно установено от фактическа страна, че на посочените в НП място, дата и час, жалбоподателката М. е управлявала посочения лек автомобил, т.е. притежавала е качеството „водач“ по смисъла на § 6, т.26 от ДР на ЗДвП и е годин субект на нарушението по чл.174, ал.3 от ЗДвП.

Спорно е обстоятелството и в този смисъл са и отчасти доводите в писмената защита на жалбоподателката, дали е имало отказ от страна на М. да бъде изпробвана с техническото средство или както се твърди е направила опити да даде проби, но уреда не отчел резултат. В тази връзка съдът изцяло кредитира показанията на свидетелите Й.Й., А.Т., Г.Н. и М.П., които цени като обективни и непротиворечиви. Няма данни свидетелите да са пристрастни към случая или да са мотивирани по някаква причина в уличаването на жалбоподателката в извършването на нарушение. Й. и Т. са категорични, че жалбоподателката не е пожелала да даде проба с техническото средство, въпреки няколкократно покани, както и че □ било обстойно обяснено какво следва от този □ отказ. Показанията им изцяло кореспондират и с тези на свидетелите Н. и П., които макар пристигнали малко по-късно на мястото на проверката, са възприели поканите към жалбоподателката, както и разясненията, които свидетелят Й. □ давал във връзка с отказа да даде проба с техническото средство и издаденият □ талон за изследване. Никой от свидетелите обаче не сочи за наличието на опит, макар и единичен жалбоподателката да даде проба с техническото средство. Нещо повече, самата тя в обясненията си пред съда /л.30/ не твърди подобно обстоятелство, а изтъква

причините, поради което е отказала да даде проба, заявявайки, че е пиела лекарства и се страхувала същите да не окажат влияние върху пробите. Оплаква се също така и от поведението на спрелите я за проверка полицейски служители, признавайки, че самата тя е била малко по-емоционална – факт, който до голяма степен съвпада с показанията на четиримата свидетели, които еднозначно сочат, че М. се е държала агресивно и заплашително, искала е също така да я пуснат и да не я проверяват. В тази връзка съдът не споделя доводите на процесуалния представител на жалбоподателката за противоречия в показанията на свидетелите. Показанията и на четиримата са последователни, логически свързани и допълващи се и не се констатира разминавания по отношение на възприетите и разказани от тях обстоятелства, при които е протекла проверката. Обстоятелството, че някой от свидетелите не е заявил изрично при разпита му в съдебно заседание, че на жалбоподателката са били разяснени и двата вида изследвания по издадения □ талон (кръвна проба или с доказателствен анализатор) не означава, че това не се е случило, а просто не му е бил задаван подобен въпрос в хода на разпита му или пък действително да не е възприел подобно обстоятелство. Например свидетелят Т. сочи, че е чул отказа на жалбоподателката да отказва да даде проба с техническото средство или кръвна проба, но това се е случило докато свалял регистрационните номера на автомобила, т.е. вниманието му все пак е било ангажирано и с друго и нормално е да не е чул или запомнил всичко от обясненията на свидетеля Й.. Освен свидетелят П., за това, че този аспект от проверката □ е бил разяснен сочи и свидетелят Й., за който следва да се има предвид, че в качеството си на служител на Пътна полиция е бил водещ проверката. Свидателят Й. : „...Разясних □, когато □ представих талона, където там собственоръчно може да отрази кой от двата начина желае. Тогава тя отказа да го подпише и попълни. Аз □ ги предоставих – акта и талона, отказа да прочете акта, отказа да прочете талона и да се подпише.“ Ето защо, така анализирани, свидетелските показания не навеждат на извод за противоречивост, а напротив – взаимно се допълват и са логически свързани. Не може да се очаква и от четиримата свидетели да са възприели еднакво всеки детайл от проведената проверка, като се има предвид, че всеки от тях е изпълнявал различна функция, а и самата проверка е протекла доста динамично, имайки предвид поведението на жалбоподателката.

Съгласно разпоредбата на чл.1, ал.3 от Наредба № 1/2017 г., концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози се установява чрез използване съответно на технически средства, тестове, медицински, химически или химико-токсикологични изследвания. Нормата на чл.2, ал.1 от Наредбата пък вменява на водачите задължението, при извършването на проверка за установяване концентрацията на алкохол да изпълнява точно дадените му от контролните органи по ЗДвП разпореждания и указания, освен ако те налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или друго нарушение на нормативен акт или застрашават неговите или на други лица живот или здраве. Алинея 2-ра от същия текст от своя страна сочи, че неизпълнението на задължението по ал.1, с което се възпрепятства извършването на проверката, се приема за отказ на лицето да му бъде извършена такава. При всички случаи обаче, дори и да е дал валидна проба с техническото средство, както се посочи и по-горе в изложението, контролният орган е

длъжен да попълни и издаде талон за изследване по образец – чл.3, ал.2 от Наредба № 1/2017 година. С този талон водачът се насочва за изследване с доказателствен анализатор или за химическо изследване на биологичен материал. В случая, видно от талона /л.11, явно е била насочена към медицинско химическо изследване на кръвна проба, тъй като □ е било указано да се яви до 45 минути в Спешно отделение при МБАЛ Ловеч. Жалбоподателката е отказала да подпише и получи талона, отказала е също така, както се установи от свидетелските показания да посочи кой от двата способа (проба от биологичен материал или доказателствен анализатор) за изследване да избере. Не се установиха и данни, както се посочи по-горе в изложението да се е явявала за даването на кръвна проба.

Ето защо, въз основа на свидетелските показания и отразеното в АУАН съдът приема, че жалбоподателката е осъществила задължителната първа и едната от двете възможни следващи проявни форми на изпълнителното деяние по чл.174, ал.3 от ЗДвП, а именно : отказала е да □ бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол и не е дала кръвна проба за медицинско и химическо изследване.

С оглед на тези съображения настоящият състав счита, че вмененото на жалбоподателката М. нарушение на разпоредбата на чл.174, ал.3 от ЗДвП е категорично установено от обективна страна.

От субективна страна нарушението е извършено виновно, при пряк умисъл. Жалбоподателката е била наясно със задължението си на водач на МПС, че след като бъде поканена е длъжна да бъде изпробвана за употреба на алкохол с техническо средство или като даде кръвна проба за лабораторно изследване или посредством доказателствен анализатор.

По безспорен начин е установена и самоличността на нарушителя, като в НП жалбоподателката е идентифицирана с трите си имена и ЕГН, напълно съответстващи с тези по АУАН.

Ето защо, при тези данни, съдът намира, че по безспорен начин е доказано извършеното от жалбоподателката П.М. нарушение на нормата на чл.174, ал.3 от ЗДвП, поради което наказателното постановление следва да се потвърди като законосъобразно издадено.

Тъй като страните не са претендирали разноски по делото, то този въпрос не следва да бъде обсъждан.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.2, т.5 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 21-0906-000430 от 01.06.2021 г. на Началник на сектор ПП при ОД на МВР Ловеч , с което са наложени на П. М. М. от гр.Ловеч, ***, ЕГН : *****, административни наказания на основание чл.174, ал.3, предл.1-во от ЗДвП – глоба в размер на 2000 лева и**

лишаване от правото да управлява МПС за срок от 24 месеца, за нарушение на чл.174, ал.3 от ЗДвП, като **ЗАКОНОСЪОБРАЗНО**.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд гр.Ловеч в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Съдия при Районен съд – Ловеч: _____